

Beijering krijgt de grens open voor een liter jenever

Groninger Forum - De grens voorbij

Achtergrond - 29 juli 2010

De Golden Earring, The Kinks, Heino; allemaal traden ze op in hotel Schober in grensdorp Vlagtwedde. Uitbater Jan Beijering regelde dan dat de grenspost langer openbleef voor zijn publiek uit Duitsland. Uit Den Haag kwam protest: "Het kan toch niet dat die Beijering voor een liter jenever de grens open krijgt!" *Deel 5 van de serie De grens voorbij.*

Mijn vrouw Dirkje en ik zijn in 1950 getrouwd. We huurden de boerderij van haar vader in Emmer-Compasuum. Een gemengd bedrijf met zo'n tien koeien en twintig hectare akkerbouwgrond, die we met twee paarden bewerkten. De buurman kocht een trekker. Ik schrok ervan wat dat kostte. Dan komt er nog een ploeg bij, zei hij, een eg.... Nou, dát weet ik niet hoor, dacht ik. Dat was zo'n kapitaal!

En ik wás helemaal geen boer meer. Ik kwam uit een NSB-gezin en na een ruzie met mijn vader was ik in de oorlog bij de Waffen-SS gegaan. Na een halfjaar wilde ik weg, maar ik kon niet onder het contract uit. Ik zat in Den Haag en moest nieuwe intreders een basistraining geven in commando's opvolgen en marcheren. Na de oorlog heb ik tot 10 mei 1948 in het krijgsgevangenkamp in Westerbork gezeten, in de zwaarste barak, samen met oorlogsmisdadigers. In die jaren heb ik veel geleerd en mensenkennis opgedaan. Ik had gemerkt dat het in me zat om met mensen om te gaan. Toen die mechanisering in de landbouw opkwam, besloot ik: ik wil een café hebben.

We kochten Hotel Schober in Vlagtwedde. Er was een restaurant, hotel en bar plus een bovenzaaltje. Ik zag het als een uitdaging om orkesten te contracteren voor dansavonden.

Maar ja, in zo'n grensdorpje komen geen mensen. De weg liep er dood - de grenzen sloten 's avonds nog. Dus ik moest betere orkesten hebben dan de zalen in Winschoten, Musselkanaal, Ter Apel en Zuidlaren. Ik begon met plaatselijke bandjes en kreeg steeds meer klanten.

Ik bouwde overal contacten op, ook in Duitsland, en ik keek nooit naar geld. Anneke Grönloh, Willeke Alberti, The Dutch Swing College Band, Milly Scott, Ria Valk, Heino, Peter Koelewijn, The Cats, Golden Earring, The Kinks, The Fortunes, Shocking Blue en Duitse groepen als Roy Black en The Rattles: ze zijn hier allemaal geweest. Dirkje en ik verwendeten de artiesten en we konden ze altijd zó bellen, zonder tussenkomst van managers. We hadden op die avonden 1.000 gasten. Er was nog geen tv en mensen wilden de artiesten in levende lijve zien.

Als ik Duitse artiesten had, dan adverteerde ik in de Deutsche Zeitung. Zij schreven er een verhaaltje bij. De grens bij Bourtange ging 's avonds al om zes uur dicht en die bij Bellingwolde om negen uur. Als bijvoorbeeld de populaire Blue Diamonds kwamen, dan schreef ik het douanehoofdkantoor in Willemshaven een verzoek om de grens tot half één open te houden. Zelf vroeg ik de grensbeambten wie er dan wilde staan. Dat deden ze graag, zeker als ze vrijkaarten kregen. Een journalist van een krant uit het westen heeft er eens over geschreven. Toen een ambtenaar uit Den Haag dat las, kregen ze in Bellingwolde te horen: het kan toch niet dat die Beijering voor een liter jenever de grens open krijgt! Ik heb meteen die journalist gebeld. Die heeft de zaak in Den Haag gesust.

Mijn oorlogsverleden heeft onze populariteit niet in de weg gezeten. Ik besepte dat ik 'fout' geweest was en voelde wel angst voor reacties daarop. Tenslotte zijn er mensen die in de oorlog bijvoorbeeld kinderen hebben verloren en van Jodenmensen kan ik me het voorstellen: dat komt nooit meer goed. Maar toen ik uit krijgsgevangenschap kwam, werd ik in mijn dorp op de schouder geslagen. "Fijn, Jan, dat je er weer bent!" De mensen hebben er tegen mij nooit iets over gezegd. In Vlagtwedde waren blij met me: ik was een enorme organisator, had altijd nieuwe ideeën en bracht leven in de brouwerij.

Voor onze jonge klanten - Groningers, veel "Drenties" en Duitsers - speelde de oorlog niet meer. Sowieso hebben grensmensen geen hekel aan Duitsers. De contacten over en weer zijn er altijd geweest en die zijn gebleven. Duitse jongeren die bij ons kwamen dansen gingen normaal gesproken om zes uur de grens bij Bellingwolde over en reden via Nieuweschans weer terug. Bij ons liep alles door elkaar, iedereen kon elkaar verstaan en ik hoorde wel eens over verkeringen tussen Nederlandse en Duitse jongens en meisjes. Mensen in het grensgebied zijn allemaal gelijk en de plattelandsbevolking hier heeft geen kapsones.

Kijk, dit beeldje heb ik in 2004 van het Duits muziekorganisatiebureau DICRAN gekregen. Hier staat het: Jan Beijering, für sein lebenswerk "Musik ohne Grenzen".

In 1974 zijn we ermee opgehouden. Jongeren zeiden: wat dustoe met dei olle

muziek? Om populair te blijven bij de plaatselijke bevolking moest er een disco komen en een bowlingbaan en dat kostte een half miljoen. Dirkje en ik waren moe van het dag en nacht werken. Ik zou het gedaan hebben als mijn zoon de zaak had willen overnemen. Maar die had andere interesses.

Dit is een van de verhalen die zijn ingestuurd voor de [verhalenwedstrijd van het Groninger Forum](#). De wedstrijd maakt onderdeel uit van het project 'De grens voorbij' over de veranderde betekenis van de Nederlands-Duitse grens in Groningen.

Dit is een artikel gedownload via [duitslandinstituut.nl](https://www.duitslandinstituut.nl).

Artikel:

<https://www.duitslandinstituut.nl/artikel/3219/beijering-krijgt-de-grens-open-voor-een-liter-jen-ever>